

การบาดเจ็บทางร่างกายจากการถูกชิงทรัพย์

ธังลิมา แต่ไพบุลย์ พ.บ., น.บ., ว.ว. นิติเวชศาสตร์, อ.ว. เวชศาสตร์ครอบครัว*

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะการบาดเจ็บจากการถูกชิงทรัพย์และปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรงของการถูกทำร้ายร่างกายจากการถูกชิงทรัพย์

รูปแบบการวิจัย: การวิจัยเชิงพรรณนา

กลุ่มตัวอย่าง: ผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์และถูกทำร้ายร่างกาย ที่ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในท้องที่เกิดเหตุ และได้รับการตรวจและบันทึกบาดแผลที่โรงพยาบาลกลาง สำนักงานแพทย์ กรุงเทพมหานคร ระหว่างเดือนมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2552 จำนวน 94 ราย

วิธีดำเนินการวิจัย: เก็บรวบรวมข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนของผู้ป่วยที่มาตรวจที่โรงพยาบาลกลางและแบบบันทึกข้อมูลผู้ป่วยถูกชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกาย (FM-A&E-027) ของหน่วยนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลกลาง

ตัววัดที่สำคัญ: ความรุนแรงของบาดแผลจากการถูกทำร้ายร่างกายระหว่างการถูกชิงทรัพย์

ผลการวิจัย: กลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชายร้อยละ 73.4 เพศหญิงร้อยละ 26.6 มีอายุเฉลี่ย 35.5 ± 13.8 ปี ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 59.6) มีความรุนแรงของบาดแผลในระดับปานกลาง ร้อยละ 61.7 ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ ผู้เสียหายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.3) ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะหรือใบหน้า ผู้เสียหายทุกรายเดินทางหรืออยู่นคนเดียวขณะเกิดเหตุ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.1) เกิดเหตุการณ์บนถนนหรือบาทวิถี โดยร้อยละ 57.5 เกิดเหตุการณ์ในช่วงเวลาตั้งแต่ 18.01-24.00 น. และร้อยละ 34.0 เกิดในช่วงเวลา 00.01-06.00 น. ปัจจัยที่อาจทำให้ถูกชิงทรัพย์คือร้อยละ 39.4 ของผู้เสียหายเดินทางวิกลและมีทรัพย์สินล้นหลอม ทรัพย์สินที่ถูกชิงมากที่สุด คือโทรศัพท์มือถือ (ร้อยละ 40.4) รองลงมาคือเงินสด (ร้อยละ 39.4) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรงของการถูกทำร้ายร่างกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ ผู้เสียหายเพศชาย อายุมากกว่า 30 ปี ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ และตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บคือศีรษะและใบหน้า

สรุป: การบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายในขณะที่ถูกชิงทรัพย์นั้น ส่วนใหญ่มีความรุนแรงของบาดแผลในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่จะถูกทำร้ายที่บริเวณศีรษะและใบหน้า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรงของบาดแผลจากการถูกทำร้ายร่างกายขณะชิงทรัพย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ เพศชาย อายุมากกว่า 30 ปี ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ และตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บบริเวณศีรษะและใบหน้า

* หน่วยงานนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลกลาง สำนักงานแพทย์

Abstract

The Body Assaults by Robbery

Rangsima Taepaiboon MD, LLB

Unit of Forensic Medicine, BMA General Hospital

Objectives: To determine the characteristics of body assaults by robbery and factors associated with severity of body assaults.

Study design: Descriptive study.

Subjects: All 94 victims who had body assaults from robbery and were sent by the police officers for a forensic medical investigations at BMA General Hospital during January 2007 to June 2009.

Methods: History and physical findings for body assaults of the victims and forensic evidence Report of Forensic Medicine Unit (FM-A&E-027) were searched from the hospital records.

Main outcome measures: Severity of the body assaults by robbery.

Results: Of the 94 subjects, 73.4% were male, while 26.6 % were female. Mean age was 35.5 ± 13.8 years old. More than half or 59.6% had moderate degree of injury, 61.7% were attacked by weapons. Head and face were the most common areas of body assaults (71.3%). All of the victims were travelling or being alone during robbery. The most common place of the incidence were on the streets and footpaths (68.1%). The critical period of robbery was during 06.01-12.00 PM (57.5%) and 00.01-06.00 AM (34.0%). Mobile phones were the most common properties robbed (40.4%), followed by cash (39.4%). Factors significantly associated with more severe degree of body assaults were male gender, age more than 30 years, being assaulted with weapons and head or face body assaults.

Conclusion: Most of the body assaults by robbery were in moderate degree of severity and most of the injuries were over heads and faces. Significant factors associated with severity of body assaults were male gender, age more than 30 years, being assaulted with weapons and head or face body assaults.

Keyword: body assaults, robbery

บทนำ

ภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำทั่วโลกส่งผลให้เกิดวิกฤตการณ์ เลิกจ้างงาน ทำให้ผู้คนตกงานมากขึ้นและนำมาซึ่งปัญหาขาด รายได้มาเลี้ยงครอบครัว ส่งผลให้จำนวนอาชญากรรมเพิ่มขึ้นและมีหลายรูปแบบ โดยไม่เลือกเวลาและสถานที่ ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานจากองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) ระบุว่าปัญหาการว่างงานส่งผลให้มีการ ก่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นทั่วโลก¹

ข้อมูลของสำนักงานเทศกิจ² ได้รายงานจุดอันตรายรอบเขต กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นสะพานลอยคนข้ามถนน 272 แห่ง ซอยเปลี่ยว 186 แห่ง อาคารร้าง 65 แห่ง และอื่น ๆ อีก 329 จุดเสี่ยง ซึ่งจุดอันตรายทั้งหมดนี้เป็นสถานที่เปลี่ยวและไม่มีแสงสว่างเพียงพอ จึงทำให้ก่ออาชญากรรมได้ง่าย ข้อมูลจากสถิติคดี อาชญากรรม การรับแจ้งเหตุผ่านสถานีวิทยุพิทักษ์สันติราษฎร์ (สวพ.) เอฟ เอ็ม 91 แทรฟฟิกโพรกอลิ่งกองตำรวจสื่อสารและ จราจร สำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีรายงานพื้นที่เสี่ยงภัยมากที่สุด 10 เขต และ 10 ซอยอันตราย ซึ่งพื้นที่เหล่านี้มีการก่ออาชญากรรมจี้ชิงทรัพย์ ปล้น ข่มขืน และฆ่าเพิ่มขึ้น³ ประเทศไทยมีสถิติอาชญากรรมเพิ่มขึ้นตลอด 3 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-พ.ศ. 2549 ในปี พ.ศ. 2550 มีคดีชิงทรัพย์ และวิ่งราวทรัพย์เกิดขึ้นจำนวน 4,940 ราย เฉลี่ยวันละ 14 ราย หรือในทุก ๆ 2 ชั่วโมงจะมีคดีเกิดขึ้น 1 ครั้ง⁴ ในประเทศสหรัฐอเมริกา จะมีคดีชิงทรัพย์เกิดขึ้นทุก 1.2 นาที⁵ ข้อมูลจากแผนกสถิติ กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งรายงานผลการป้องกันปราบปราม อาชญากรรมในพื้นที่กรุงเทพมหานครจากสถานีตำรวจ 88 สถานี พบว่าระหว่างวันที่ 1 มกราคม-30 เมษายน พ.ศ. 2551 คดีที่เกิดขึ้นมากที่สุดอันดับ 1 คือ คดีชิงทรัพย์จำนวน 165 คดี ส่วนสถิติของโรงพยาบาลกลางพบว่าปี พ.ศ. 2550 มีผู้เสียหาย จากคดีชิงทรัพย์มารับการตรวจร่างกาย และบันทึกแผลจำนวน 32 คดีและปี พ.ศ. 2551 จำนวน 35 คดี

การชิงทรัพย์เป็นอาชญากรรมขั้นพื้นฐานซึ่งผู้กระทำความ ผิดสามารถกระทำได้ด้วยตัวคนเดียวหรือหลายคน ถ้าผู้เสียหาย ขัดขืนหรือต่อสู้ก็จะถูกทำร้ายโดยใช้กำลังหรืออาวุธ ผู้เสียหาย บางรายอาจถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือเป็นอันตรายถึงแก่ ชีวิตได้⁶ การชิงทรัพย์ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนทั้งทางด้าน ร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความหวาดกลัวต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผู้วิจัยในฐานะแพทย์นิติเวชที่ได้ตรวจ ร่างกายและบันทึกบาดแผลของผู้เสียหาย ต้องการศึกษาลักษณะ การบาดเจ็บจากการถูกชิงทรัพย์และปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรง

ของการถูกทำร้ายร่างกายจากการชิงทรัพย์

ประชากรตัวอย่างและวิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงพรรณนา

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์และถูกทำร้ายร่างกายมารับการตรวจ และบันทึกบาดแผลที่โรงพยาบาลกลางระหว่างเดือนมกราคม พ.ศ. 2550 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2552 รวมระยะเวลา 2 ปี 6 เดือน จำนวน 94 ราย

เกณฑ์การคัดเลือก

1. ผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์และถูกทำร้ายร่างกาย
2. ผู้เสียหายไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในท้องที่ที่เกิด

เหตุและมีใบนำส่งตัวจากพนักงานสอบสวน

นิยามตัวแปร

ชิงทรัพย์ (robbery) หมายถึงความผิดอาญาฐานลักทรัพย์โดย การขู่ต่อชีวิตร่างกายหรือขู่เอาทรัพย์ของผู้ถูกขู่เช็ดในทันทีนั้น ความผิดฐานชิงทรัพย์ สำเร็จเมื่อผู้ถูกขู่ส่งมอบทรัพย์ด้วยความกลัว⁷ หรือหมายถึงการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เช็ดว่าจะใช้ กำลังประทุษร้ายในทันทีทันใด ซึ่งต้องกระทำให้เจ้าของทรัพย์ หรือ บุคคลอื่นเกิดความกลัวและยอมให้ทรัพย์สินนั้นไป และต้องได้รับ ทรัพย์ไปในระยะเวลาใกล้เคียงกันนั้น เพื่อให้ความสะดวกแก่การ นำทรัพย์นั้นไป หรือให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้นยึดถือทรัพย์นั้นไว้ หรือปกปิดการกระทำความผิดให้พ้นจากการจับกุมเท่านั้น⁸

ยามวิกาล หมายถึง เวลาที่เริ่มตั้งแต่พระอาทิตย์ตกดิน จนถึงพระอาทิตย์ขึ้น

การข่มขู่ หมายถึง การกระทำของบุคคลอันมีลักษณะ เป็นการบังคับ เพื่อให้บุคคลผู้ถูกข่มขู่นั้นกลัวภัย

การทำร้าย หมายถึง การใช้มือหรือเท้าหรืออาวุธทำอันตราย แก่กายของบุคคล

การใช้กำลังประทุษร้าย หมายถึง การที่บุคคลถูกทำร้าย ด้วยแรงทางกายภาพ

การขัดขืน หมายถึง การแสดงกิริยาต่อต้านคำสั่งหรือไม่ ปฏิบัติตามคำสั่ง

การถูกทำร้ายทางร่างกาย (body assaults) หมายถึง การถูกผู้อื่นทำร้ายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย¹⁰

ความรุนแรงของบาดแผล แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ^{11,12}
บาดแผลความรุนแรงน้อย หมายถึงบาดแผลที่มีลักษณะ
 ลักษณะของหนังกำพืด หรือเนื้อเยื่อใต้ผิวหนังเช่น บาดแผลฟกช้ำ
 (bruise) บาดแผลถลอก (abrasion)

บาดแผลความรุนแรงปานกลาง หมายถึง บาดแผลที่มี
 ลักษณะลักษณะของหนังแท้ เช่น บาดแผลฉีกขาด (laceration)
 เลือดออกที่เยื่อตาขาว (subconjunctival hemorrhage)

บาดแผลความรุนแรงมาก หมายถึง การมีกระดูกหัก
 (fracture) อวัยวะภายในได้รับบาดเจ็บ (blunt trauma)

วิธีดำเนินการวิจัย

หลังจากได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาและควบคุม
 การวิจัยในคนของกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวม
 ข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนของผู้ป่วย และใบรายการตรวจ

ผู้ป่วยถูกชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกาย (FM-A&E-027) ของ
 หน่วยนิติเวช โรงพยาบาลกลาง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติ
 ส่วนตัว และข้อมูลการถูกทำร้ายร่างกายของผู้ป่วย เช่น สาเหตุที่
 ถูกชิงทรัพย์ ทรัพย์ที่ถูกคนร้ายชิง ประเภทคนร้าย จำนวนคนร้าย
 สาเหตุที่ถูกทำร้าย ลักษณะการทำร้าย อาวุธที่ใช้ทำร้าย อวัยวะ
 ที่ได้รับบาดเจ็บ และลักษณะความรุนแรงของบาดแผล

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป
 SPSS version 11.5 for windows ข้อมูลพื้นฐานเช่น เพศ อายุ
 ปัจจัยที่ถูกชิงทรัพย์ช่วงเวลาเกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ ทรัพย์ที่ถูก
 คนร้ายชิง ประเภทคนร้าย และจำนวนคนร้าย ปัจจัยที่ถูกทำร้าย
 ร่างกาย ลักษณะการทำร้าย อาวุธที่ใช้ทำร้าย ตำแหน่งที่ได้รับ
 บาดเจ็บ และความรุนแรงของบาดแผลรายงานเป็นค่าเฉลี่ยและค่า

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เสียหาย (n = 94)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	69	73.4
หญิง	25	26.6
อายุ (ปี)		
≤ 20	8	8.5
21-30	36	38.3
31-40	18	19.1
41-50	17	18.1
> 50	15	16.0
อาชีพ		
รับจ้างทั่วไป	73	77.7
รับราชการ	8	8.5
แม่บ้าน	6	6.4
ธุรกิจส่วนตัว	5	5.3
เกษียณ	2	2.1
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	61	64.9
มัธยมศึกษา	10	10.6
อาชีวศึกษา	8	8.5
อุดมศึกษาหรือสูงกว่า	15	16.0

ตารางที่ 2 ข้อมูลการถูกชิงทรัพย์ (n=94)

ข้อมูลการถูกชิงทรัพย์	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ปัจจัยที่อาจจะทำให้ถูกชิงทรัพย์		
ผู้เสียหายเดินทางหรืออยู่ในที่พักอาศัยคนเดียว	8	8.5
ผู้เสียหาย เดินทางยามวิกาลคนเดียว	29	30.9
ผู้เสียหาย เดินทางยามวิกาลคนเดียว และมีทรัพย์สินล่อตา	54	57.4
ผู้เสียหาย เดินทางยามวิกาลคนเดียวผ่านที่เปลี่ยวมืด	3	3.2
เวลาเกิดเหตุ		
06.01-12.00 น.	3	3.2
12.01-18.00 น.	5	5.3
18.01-24.00 น.	54	57.5
00.01-06.00 น.	32	34.0
สถานที่เกิดเหตุ		
ถนนและบาทวิถี	64	68.1
สวนสาธารณะ	8	8.5
ที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง	16	17.0
ที่พักอาศัย	3	3.2
ซอยเปลี่ยวมืด	3	3.2
ทรัพย์สินที่ถูกชิง		
โทรศัพท์มือถือ	38	40.4
เงินสด	37	39.4
สร้อยทอง	16	17.0
รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์	3	3.2
ประเภทคนร้าย		
วัยรุ่น	64	68.1
ผู้กระทำความผิดดื่มสุรา	23	24.5
ผู้กระทำความผิดเสพยา	7	7.4
จำนวนคนร้าย		
1 คน	20	21.3
2 คน	74	78.7

เบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือค่าร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล การเปรียบเทียบปัจจัยที่ถูกชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกายกับความรุนแรงของการถูกทำร้ายร่างกาย ใช้ chi-square test หรือ Fisher's exact test โดยกำหนดระดับ นัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$

ผลการวิจัย

ในช่วงเวลาที่ศึกษา มีผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกายมาตรวจที่โรงพยาบาลกลางจำนวน 94 ราย เป็นเพศชาย ร้อยละ 73.4 เพศหญิงร้อยละ 26.6 อายุเฉลี่ย 35.5 ± 13.8 ปี ร้อยละ 57.4 มีอายุระหว่าง 21-40 ปี ร้อยละ 79.8 มีอาชีพรับจ้าง

ตารางที่ 3 ข้อมูลการถูกทำร้ายร่างกาย (n=94)

ข้อมูลการถูกทำร้าย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
การขังหรือต้อนของผู้เสียหาย		
ผู้เสียหายขัง	35	37.2
ผู้เสียหาย ต้อน	45	47.9
ผู้เสียหายไม่ขังและไม่ต้อน	14	14.9
ลักษณะการทำร้าย และอาวุธที่ใช้ทำร้าย		
ใช้การข่มขู่หรือกำลังประทุษร้าย	36	38.3
ทำร้ายด้วยมีด	7	7.4
ทำร้ายด้วยของแข็ง เช่นไม้ หรือขวด	49	52.2
ใช้ปืนบังคับข่มขืน	2	2.1
ตำแหน่งบาดแผล		
ศีรษะหรือใบหน้า	67	71.3
ลำตัวหรือแขนขาหรือมือ	27	28.7
ความรุนแรงของบาดแผล		
น้อย	31	33.0
ปานกลาง	56	59.6
มาก	7	7.4

ทั่วไปหรือค้าขาย และร้อยละ 64.9 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ตารางที่ 1)

ผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์ ทุกรายอยู่คนเดียว หรือเดินทางคนเดียวขณะถูกชิงทรัพย์ ร้อยละ 57.4 เดินทางยามวิกาลและมีทรัพย์สินล่องตา ทรัพย์ที่คนร้ายชิงร้อยละ 40.4 เป็นโทรศัพท์มือถือ และร้อยละ 39.4 เป็นเงินสด สถานที่เกิดเหตุเป็นถนนและบาทวิถี ร้อยละ 68.1 เวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเวลา 18.01-24.00 น. ร้อยละ 57.5 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.1) ผู้กระทำความผิดเป็นวัยรุ่น และส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดจะทำร่วมกัน 2 คน (ร้อยละ 78.7) (ตารางที่ 2)

ผู้เสียหายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 85.1) จะขังหรือต้อน ร้อยละ 61.7 ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ ตำแหน่งที่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.3) คือศีรษะหรือใบหน้า ความรุนแรงของบาดแผลส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 59.6) ส่วนใหญ่เกิดจากของแข็งไม่มีคมตีที่ศีรษะหรือใบหน้า ทำให้เกิดบาดแผลฉีกขาดแต่บางรายจะมีกระดูกใบหน้าหรือกะโหลกศีรษะแตกและมีเลือดออกที่เชื่อมุมสมองร่วมด้วย ส่วนบาดแผลที่มี

ความรุนแรงมาก ซึ่งพบได้ร้อยละ 7.4) ส่วนใหญ่เกิดจากถูกอาวุธมีคมฟันหรือแทง ทำให้อวัยวะภายในช่องท้องได้รับบาดเจ็บ หรือมีกระดูกหักและเอ็นฉีกขาด นอกจากนี้มีผู้เสียหายร้อยละ 2.1 ที่ถูกข่มขืนโดยใช้อาวุธปืนบังคับ (ตารางที่ 3)

ปัจจัยที่พบว่าสัมพันธ์กับการถูกทำร้ายร่างกายจากการชิงทรัพย์ จนมีบาดแผลรุนแรงระดับปานกลางถึงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือเพศชาย ผู้ที่มีอายุมากกว่า 30 ปี และสถานที่ที่ถูกชิงทรัพย์ โดยพบว่าถ้าเป็นที่พักอาศัยของผู้เสียหาย จะเป็นการถูกทำร้ายซึ่งมีบาดแผลระดับเล็กน้อยทุกราย แต่ถ้าเป็นในที่สาธารณะต่าง ๆ จะมีบาดแผลที่มีความรุนแรงปานกลาง ถึงมากในอัตราที่สูงกว่า นอกจากนี้ยังพบว่ารายที่ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ จะมีบาดแผลรุนแรงมากกว่า และผู้ที่ถูกทำร้ายบริเวณศีรษะและใบหน้าบาดแผลจะมีความรุนแรงมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนอาชีพของผู้เสียหาย เวลาที่เกิดเหตุ การขังหรือต้อนของผู้เสียหาย ไม่สัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของบาดแผล (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับความรุนแรงของการถูกทำร้ายร่างกาย

ปัจจัย	ความรุนแรงของการถูกทำร้ายร่างกาย				p-value
	ระดับน้อย (n=31)		ระดับ ปานกลาง-มาก (n=63)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
เพศ					
ชาย	16	23.2	53	76.8	< 0.001*
หญิง	15	60.0	10	40.0	
อายุ (ปี)					
≤ 30	22	50.0	22	50.0	< 0.001*
> 30	9	18.0	41	82.0	
อาชีพ					
รับจ้างทั่วไปหรือค้าขาย	28	37.3	47	62.7	0.074*
แม่บ้านหรือรับราชการ หรือธุรกิจส่วนตัว	3	15.8	16	84.2	
เวลาที่เกิดเหตุ					
06.01-18.00 น.	3	37.5	5	62.5	0.776*
18.01-06.00 น.	28	32.6	58	67.4	
สถานที่เกิดเหตุ					
ถนนและบาทวิถี	22	34.4	42	65.6	0.045**
สวนสาธารณะ	3	37.5	5	62.5	
ที่พักอาศัย	3	100.0	0	0	
ที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง	2	12.5	14	87.5	
ซอยเปลี่ยว	1	33.3	2	66.7	
ทรัพย์สินที่ถูกชิง					
โทรศัพท์มือถือ	11	28.9	27	71.1	0.895**
เงินสด	13	35.1	24	64.9	
สร้อยทอง	6	37.5	10	62.5	
รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์	1	33.3	2	66.7	
การขังขังหรือต่อสู้					
ผู้เสียหายขังขัง หรือต่อสู้	26	32.5	54	67.5	0.813*
ผู้เสียหายไม่ขังขัง และไม่ต่อสู้	5	35.7	9	64.3	
อาวุธที่ใช้ทำร้าย					
ไม่ใช้อาวุธ	17	47.2	19	52.8	0.021*
ใช้อาวุธ	14	24.1	44	75.9	
ตำแหน่งได้รับบาดเจ็บ					
ศีรษะหรือใบหน้า	17	25.4	50	74.6	0.013*
ร่างกายหรือแขนขา หรือมือ	14	51.9	13	48.1	

* p-value by chisquare test

** p-value by Fisher's exact test

วิจารณ์

ผู้เสียหายที่ถูกชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกายในการศึกษานี้ ร้อยละ 73.4 เป็นเพศชาย ซึ่งมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน 3 ต่อ 1 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-40 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มอายุที่อยู่ในวัยทำงานหาเลี้ยงครอบครัว การศึกษาในประเทศออสเตรเลียของ Australian Institute of Criminology¹³ พบว่าผู้ถูกทำร้ายจากการชิงทรัพย์มีอายุระหว่าง 15-24 ปี เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน 3 ต่อ 1 เช่นกัน

ในการศึกษานี้พบว่าสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่หรือร้อยละ 68.1 เกิดขึ้นที่ถนนและบาทวิถี โดยเวลาเกิดเหตุร้อยละ 57.5 อยู่ในช่วงเวลา 18.01-24.00 น. และร้อยละ 34.0 อยู่ในช่วงเวลา 00.01-06.00 น. ตามลำดับ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ถูกผู้เสียหายเดินทางกลับบ้านหลังเลิกงาน หรือเตรียมตัวไปทำงานเวลาเช้าของวันใหม่ แสดงให้เห็นว่าถนนซึ่งเป็นที่สาธารณะของกรุงเทพฯ นั้นไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และลดแหลมต่อการก่ออาชญากรรมของเหล่านักวิชาชีพ สอดคล้องกับการศึกษาในประเทศสหราชอาณาจักรของ Wright และ Kariya¹⁴ ที่พบว่าร้อยละ 44 ของการทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นบนถนน ส่วนการศึกษาในประเทศออสเตรเลียของ Australian Institute of Criminology¹³ พบว่าอาชญากรรมร้อยละ 42 ก็เกิดขึ้นที่ถนนและบาทวิถี ในด้านเวลานั้นการศึกษาในประเทศยุโรปตะวันออกของ Dujmovic และ MiKlaj-Todorovic¹⁵ พบว่าเวลาของการก่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ร้อยละ 75.5 เกิดขึ้นในช่วงเวลา 21.00-24.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ถูกหนีจากการจราจรที่ติดขัดและแออัด ผู้คนส่วนใหญ่พักผ่อนในเคหสถาน หลังเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน และการเดินทาง จึงเป็นโอกาสทองของเหล่านักวิชาชีพที่จะก่ออาชญากรรมขึ้น

ปัจจัยที่อาจจะทำให้ผู้เสียหายถูกชิงทรัพย์คือการเดินทางคนเดียวหรืออยู่คนเดียว เนื่องจากในการศึกษานี้ทุกรายเดินทางหรืออยู่คนเดียวขณะถูกชิงทรัพย์ และพบว่าร้อยละ 57.4 ของผู้เสียหายเดินทางยามวิกาลและมีทรัพย์สินล่อตา การศึกษาของเอแบคโพลล์¹⁶ พบว่าร้อยละ 66.1 ของประชาชนที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีความรู้สึกหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ถ้าต้องเดินทางตามลำพังแม้ในชุมชนหรือหมู่บ้านของตนเอง และการศึกษาของสวนดุสิตโพลล์¹⁷ พบว่าร้อยละ 13.7 ของคนเมืองหลวงกลัวภัยการจี้ชิงทรัพย์เป็นอันดับสองรองลงมาจากรั้วลวงละเมิดทางเพศหรือข่มขืน ทรัพย์ที่ถูกชิงในการศึกษานี้ร้อยละ 40.4 คือโทรศัพท์มือถือ รองลงมาร้อยละ 39.4 เป็นเงินสด การศึกษาของประเทศอังกฤษ¹⁸ พบว่าทรัพย์สินที่ถูกชิงหนึ่งในสามเป็นโทรศัพท์มือถือ

จากการศึกษานี้พบว่าในขณะที่ชิงทรัพย์ ร้อยละ 61.7 ของผู้กระทำ ความผิดจะใช้อาวุธ โดยอาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 52.2) คือไม้หรือขวด ในขณะที่การศึกษาในประเทศออสเตรเลียของ Australian Institute of Criminology¹³ พบว่าร้อยละ 59 ของผู้กระทำ ความผิดจะใช้มีดเป็นอาวุธ ส่วนบริเวณของร่างกายที่ถูกทำร้ายส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณศีรษะ หรือ ใบหน้า (ร้อยละ 71.3) ซึ่งรายงานการสัมมนาของยุทธไพศาล ฉัตรชินพร¹⁹ ก็พบว่าในประเทศเยอรมันร้อยละ 50 ของผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายด้วยอาวุธ มักจะมีบาดแผลบริเวณใบหน้าและกะโหลกศีรษะ

ในด้านความรุนแรงของบาดแผล รายงานนี้พบว่าเพศชายจะมีโอกาสถูกทำร้ายและมีบาดแผลรุนแรงมากกว่า ซึ่งน่าจะเนื่องจากเพศชายมีแนวโน้มที่จะต่อสู้หรือขัดขืน จึงถูกทำร้ายด้วยอาวุธ และได้รับบาดเจ็บรุนแรงมากกว่าเพศหญิงซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอ และไม่กล้าที่จะขัดขืนหรือต่อสู้จึงไม่ถูกทำร้าย นอกจากนี้ยังพบว่าถ้าถูกทำร้ายด้วยอาวุธ บาดแผลจะมีความรุนแรงมากกว่า และตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บเป็นศีรษะหรือใบหน้า บาดแผลก็จะมี ความรุนแรงมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตามรายงานของเลียง หุยประเสริฐ²⁰ พบว่าความรุนแรงของบาดแผลขึ้นอยู่กับอาวุธที่ใช้ ปริมาณของแรงที่กระทำ และตำแหน่งของร่างกายที่ถูกของแข็ง กระแทบ แรงกระทำที่มากกว่าย่อมทำอันตรายแก่ร่างกายได้สูงกว่า ส่วนตำแหน่งต่าง ๆ ของร่างกายที่แตกต่างกันย่อมมีลักษณะของ เนื้อเยื่อที่แตกต่างกัน เมื่อถูกของแข็งมากระแทบจึงทำให้เกิดการบาดเจ็บที่แตกต่างกัน เช่นที่ศีรษะมีหนังศีรษะหุ้มกะโหลกศีรษะอยู่ เมื่อถูกตีด้วยของแข็ง แรงของของแข็งที่ตีจะอัดกับกะโหลกศีรษะ ทำให้เนื้อเยื่อของหนังศีรษะฉีกขาดได้ง่ายกว่าส่วนอื่นของร่างกาย ในประเทศไทยหนังสือพิมพ์บ้านเมือง²¹ ได้เสนอข่าว เกี่ยวกับผู้เสียหายเพศหญิงซึ่งรอรอดโดยสารประจำทางอยู่ที่พักผู้โดยสาร ได้ถูกผู้กระทำความผิดชิงทรัพย์ข่มขืนและฆ่า ส่วนการศึกษานี้ พบว่าร้อยละ 2.1 ของผู้ที่ถูกชิงทรัพย์จะถูกข่มขืนร่วมด้วย ซึ่งอาจมีผู้หญิงอีกหลายรายที่ถูกข่มขืนแต่ไม่กล้าแจ้งความด้วยความ อับอายและหวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

การศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกาของ Conklin²² ได้แบ่ง ผู้กระทำความผิดออกเป็น 4 ประเภทคือ ผู้ร้ายมีอาชีพมีการวางแผนและอาวุธพร้อมก่อนลงมือกระทำ ผู้ร้ายมือสมัครเล่น เป็นวัยรุ่นที่ไม่มีการวางแผนซึ่งลงมือกระทำแล้วแต่โอกาสอันยว ส่วนผู้ร้ายคิดสารเสพติดหรือติดเหล้าจะลงมือกระทำโดยไม่มี การวางแผนเช่นกัน ซึ่งในการศึกษานี้พบว่าส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.1) ของผู้กระทำความผิดเป็นวัยรุ่น และส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.7) มีผู้กระทำความผิดร่วมกัน 2 คน

การชิงทรัพย์เป็นปัญหาสำคัญของสังคมที่ก่อให้เกิดความ

เสียหายต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินและจิตใจของผู้คนในสังคม รวมทั้งมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศ การถูกทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายและจิตใจ ผู้เสียหายบางรายที่ถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัสหรืออันตรายถึงแก่ชีวิต จะมีผลกระทบต่อผู้เสียหายและครอบครัวโดยตรง นำมาซึ่งการสูญเสียทางเศรษฐกิจทั้ง ครอบครัวของผู้เสียหาย และประเทศชาติ ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภาครัฐควรมีแนวทางการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามอย่างจริงจัง เพื่อนำมาซึ่งความสงบสุขและความยุติธรรมในสังคม

การเดินทางคนเดียวในยามวิกาล ผู้เดินทางไม่ควรประมาทสวมใส่ทรัพย์สินที่มีค่าลดตา ซึ่งอาจเป็นช่องทางให้ผู้กระทำความผิดก่ออาชญากรรมได้ สำหรับผู้หญิงที่มีความจำเป็นต้องเดินทางในเวลากลางคืนควรมีเพื่อนร่วมเดินทาง กรณีพบมีจลาจลหรือร้องขอทรัพย์สินควรรีบหนีตามท้องร้องขอ และอย่าพยายามขัดขืนหรือต่อสู้ เพราะผู้เดินทางอาจถูกทำร้ายร่างกายจนพิการหรือเสียชีวิต ภาครัฐควรมีการติดตั้งหลอดไฟเพื่อให้แสงสว่างในสถานที่เปลี่ยวและมืดเช่น ถนน ตรอก ซอยหรือที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง ซึ่งประชาชนใช้เป็นที่พักผ่อนในเวลากลางคืน ส่วนบริเวณใดที่มีอาคารกว้างเปล่าและไม่มีประตูหรือรั้วปิด ภาครัฐควรหาวัสดุปิดเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดใช้เป็นสถานที่ก่ออาชญากรรมได้

สรุป

การบาดเจ็บทางร่างกายซึ่งเกิดจากการถูกทำร้ายในขณะที่ถูกชิงทรัพย์นั้น ส่วนใหญ่พบในเพศชาย และเกิดเหตุในยามวิกาล โดยทุกรายจะเกิดกับผู้เดินทางคนเดียว หรืออยู่คนเดียว และส่วนใหญ่จะถูกทำร้ายที่บริเวณศีรษะและใบหน้า ส่วนใหญ่มีความรุนแรงของบาดแผลในระดับปานกลาง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรงของบาดแผลจากการถูกทำร้ายร่างกายขณะชิงทรัพย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ เพศชาย อายุมากกว่า 30 ปี ถูกชิงทรัพย์บริเวณที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง การถูกทำร้ายด้วยอาวุธ และการถูกทำร้ายบริเวณศีรษะหรือใบหน้า

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณนายแพทย์พิชญา นาควัชรระ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลกลางและ นายแพทย์ศักดิ์ชาย ยุทธวรเดชกุล

ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ และอนุญาตให้เผยแพร่ผลการศึกษานี้

เอกสารอ้างอิง

1. International Labour Organization. ระบุปัญหาการว่างงาน ส่งผลให้มีการก่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นทั่วโลก. Available at: <http://www.voanews.com/thai/archive/2009-05/2009-05-14-voa6.cfm?moddate=2009-05-14> Retrieved September 29, 2009.
2. เปิดพื้นที่จีหรือชมจีนรอบกรุงเทพฯ. Available at: <http://gconnex.com/Forum/index.php?topic=1804.msg14714>. Retrieved September 29, 2009.
3. 10 ซอยอันตรายมืด-ปล้น-จี-พี่ยา. Available at: <http://artsmen.Net/content/show.php?Category=newboard&No=528>. Retrieved September 11, 2009.
4. สถิติอาชญากรรมเพิ่มขึ้นตลอด 3 ปี. Available at: <http://www.thairssfeed.Com/news/000005780GYFAX/>. Retrieved June 11, 2009.
5. Robbery violent crime is continually on the rise. Available at: <http://nickelspi.blongspot.com/2009/02/robbery-violent-crime-is-continually-on.html>. Retrieved September 29, 2009.
6. นครบาลเปิดสถิติอาชญากรรมพุ่งโจรขโมยมือถือจกรจก. Available at: <http://www.backtohome.org/autopagev4/show-Page.php?Topic-id=2775&auto-id=4&TopicPk=>. Retrieved June 11, 2009.
7. ผลกระทบของอาชญากรรม. สืบค้นจาก: <http://www.polsci.chula.ac.th/sumonthip/effect.htm>. Retrieved October 1, 2009.
8. วินัย เลิศประเสริฐ. ศึกษากฎหมายแนวใหม่ เล่ม 3. ภาคชีวิตร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง ทรัพย์สิน ลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด; 2538. หน้า 103-7.
9. ตักกพล สุขปาน. ลักษณะการกระทำอย่างไรเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์. Available at: <http://www.Lawyerthai.com/articles/law/017.php>. Retrieved September 29, 2009.
10. พิชัย นิลทองคำ. ประมวลกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อทตยามีเอ็นเนียมการพิมพ์; 2547. หน้า 706.
11. ณรงค์ สิงห์ประเสริฐ. การวินิจฉัยบาดเจ็บที่เป็นอันตรายแก่กาย. วารสารนิติวิทยาศาสตร์ 2527; 12: 6-8.

12. วิรัตน์ พาณิชย์พงษ์. นิติเวชปฏิบัติกรณีบาดเจ็บและตายผิดธรรมชาติ. กรุงเทพฯ: หอรัตนชัยการพิมพ์; 2546. หน้า 81-2.
13. Australian Institute of Criminology: Robbery victimization. Available at: [http://www.aic.gov.au/en/publication/current % 20series/cfi 141-160/efil50.aspx](http://www.aic.gov.au/en/publication/current%20series/cfi141-160/efil50.aspx). Retrieved October 1, 2009.
14. Wright J, Kariya A. Assault patients attending a Scottish accident and emergency department. *J R Soc Med* 1997; 90: 322-6.
15. Dujmovic Z, MiKlaj-Todorovic L. Criminological characteristics of offenders guilty of robbery. Available at: <http://www.ncjrs.Gov/poticing/cr1359.htm>. Retrieved October 6, 2009.
16. วิจัยเอแบคโพลล์, สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของคนเมืองหลวง: กรณีศึกษาประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สืบค้นจาก: <http://www.abacpoll.au.edu/nandi/2552/nandi-poll110252>. Retrieved October 14, 2009.
17. วิจัยสวนดุสิตโพลล์. 10 กภัยเมืองหลวง ณ วันนี้ ที่คนเมืองหลวงกลัว. Available at: <http://www.ryta.Com/s/sdp/35694>. Retrieved October 10, 2009.
18. Crime and victims: robbery and street crime. Available at: <http://www.homeoffice.gov.uk/crime-victims/reducing-crime/robbery/>. Retrieved September 29, 2009.
19. ยุทธไพศาล ฉัตรชวินพร. การวิเคราะห์จำนวนเหยื่อถูกทำร้ายและลักษณะของบาดแผลที่ศูนย์ Medico-Legal Centre. Available at: <http://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:kKJCFZR6Y3AJ:forcensic.sc.su.ac.th/se...> Retrieved December 18, 2010.
20. เตี้ยง หุยประเสริฐ. บาดแผลถูกของแข็งไม่มีคม. Available at: <http://www.ifm.go.th/articles/article006-005p2.php>. Retrieved December 18, 2009.
21. หนังสือพิมพ์บ้านเมือง. ข่าวฆ่าข่มขืน. วันอังคารที่ 27 ตุลาคม 2542. Available at: <http://www.ryt9.com/poll/tagh/%EO%B8%86%EO%B9%B9%88%EO%>. Retrieved November 23, 2009.
22. Conklin J. Robbery and the criminal justice system. Available at: <http://books.Google.Co.th/book?id=2tehE36CziMC&pg=PA289&pg=PA288&ots=ilgym>. Retrieved October 1, 2009.